

Marcu Craișorul și Dumnezeu

Baladă populară macedoneană

Odată se strânse de crai o mulțime; Se spune că lost-au scapate zeii la munt...

Si merge pe calu-i pe drumul cel mare, Pe drumul cel mare, prin verde pădure...

Ci slavă la Domnul, urechii că și pleacă S'ascultă și vede ce-i jos pe pământ...

Nu vrea de pe calu-i mear să se miște, Ci lanca-i de luptă trînzie spre torbă...

„Sunt hotărât să închei aci cariera mea universală. Căci eu nu mă înțeleg ca profesorul unei materii...”

Stă Marcu pe gânduri și se mîrînează, Apoi imi pormășie pe drumul cel mare...

Tradusă din original de

N. BĂTBĂRIA

NOTA. — Spre deosebire de cele ce am publicat până acum, legenda de mai sus...

Incă ceva. În traducerea de față am introdus două forme dialectale macedo-române...

N. B.

„Profesorul”

D. N. IORGA

Din admirabila cuvântare a profesorului Iorga, rostită la Camera, cu prilejul turbărilor antisemite...

„Sunt hotărât să închei aci cariera mea universală. Căci eu nu mă înțeleg ca profesorul unei materii...”

Biserica neagră din Erașov albită de viscol

CRONICA ARTISTICA

Prin expoziții

La Maison d'Art, d-na Otilia Mihail Oteteleșanu expune în afară de migăloase lucruri delicate ce nu pot fi făcute decât de o mână feminină...

Rareori viața noastră cămpenească a avut o interpretă care să îmbine într'un mod mai fericit grația simplă a mișcărilor inerente muncilor de câmp cu realitatea.

D-na Oteteleșanu este apoi poetă a bălții. Taina apelor calme și străvezil găsește în d-șa o foarte subtilă și delicată interpretă.

Armonia caldă a culorilor, grija și fericită găsire a compoziției, distribuția luminoasă, fac din expoziția d-nei Oteteleșanu o aquarelistă de un preț deosebit.

D-na Rechenberg la Atena dovedește, ca și anul trecut, temeinică înclinație în spre pastel.

Moliciunea, vagul și vibrația domoală de cafea în culorilor uscate îi convin d-șalei mai degrabă decât uleiului.

Interesante sunt schițele dela plajă. Sunt acolo atitudinii cărora degajarea tratamentului le dă o dezghețare plină de nerv.

D. Geri Mircescu după o epocă lungă de impresiționism exagerat se reîntoarce la datini mai cuminți. Abuzul de violet care-l caracteriza începe să dispară.

E, într'adevăr un desenator expozițional nostru și asta o mărturisește aproape toate lucrările. Atitudinii admirabil realizate, capete expresive răsar bine așezat în cadru.

VICTOR ION POPA

Prolog sentimental

— Bătrân! L'am auzit cuvântul fără să fi fost rostit. A' căzut de odată ca ceva greu pe gând îndurerându-l.

— Aci am ajuns?... Si totuși nu mă știu bătrân. Oglinda nu mă arată nici din cale afară zbărcit și nici alb.

— Ce ar fi dacă ai scrie despre scriitorii și oameni din trecut? Ai cunosc o generație astăzi dispărută și nesocotită. M'ar interesă cu niște amintiri despre Haralambă Leac, publicate în „Curentul Nou”...

L'am privit și mi-am spus: — Memoriile... Așa dar trecutul începe să nsemne pentru mine și poate mai mult de cât viitorul.

E nespus de dureros că, buș o asemenea impresie, mă cazi în plină realitate și să te oglindești într'un cuvânt deșteptător de imagini. Memoriile... Dar se scriu, la stăruie, ca un epilog al unei vieți împlinite.

— Memoriile... Așa dar trecutul începe să nsemne pentru mine și poate mai mult de cât viitorul.

Mi-am stăpânit deci emoția și m'am uitat lung la amicul Barbu.

— Bătrân! L'am auzit cuvântul fără să fi fost rostit. A' căzut de odată ca ceva greu pe gând îndurerându-l.

Incepu să rostescă nume de prieteni și scriitori astăzi morți, cari și-au trăit partea lor de glorie și suferință în Bucureștii de ieri.

— Bătrân! L'am auzit cuvântul fără să fi fost rostit. A' căzut de odată ca ceva greu pe gând îndurerându-l.

Ca dintr'un basm, de mult trăit, începu să picure între noi parfumul și mai subtil al amintirilor mai fragede.

A scrie schițe despre alții, a reda figuri și numai alegând printre literați și artiști noștri din ultimele decenții.

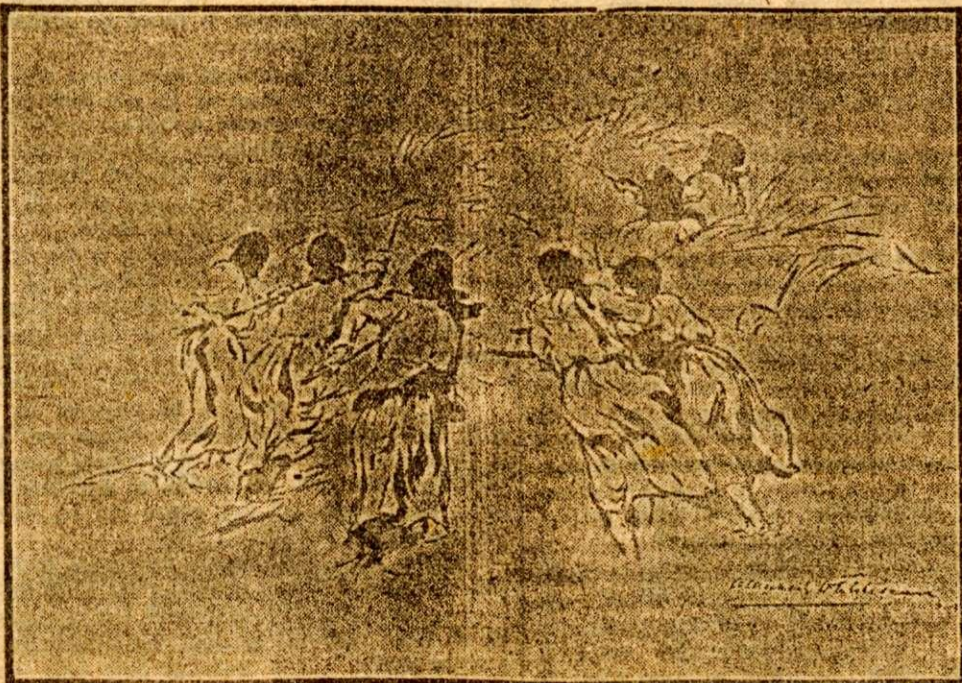
Greu lucru să te descrii singur ca să poți vorbi mai bine despre alții.

Aud de-aci, de la masa mea de scris, hohotul lor sarcastic și viu, și trăsesc o clipă plăcerea de a-i vedea cum mă spânzură de o cracă a sufletului lor plin de poezie și ideal.

— Ce idee! Si iată nu mai cred. Nu, nu mai cred că au să fac fundia... Mă conving chiar că și confratele Barbu Lazăreanu e de-aceiași părere cu mine.

Umanitatea aceasta mă înduioșează. Iată oameni dornici să-mi vie în ajutor, ca să nu sufăr prea mult. Progresează și deci unelte și fie toți la înălțime în slujba lor de fil ai idealului...

LUDOVIC DAUS

OTILIA MIHAIL OTETELEȘANU. — La mașină